

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **D. B.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2025, č. j.: OAM-9/ZA-ZA11-D07-2025

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 24. 2. 2025 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2025, č.j. OAM-9/ZA-ZA11-D07-2025, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v České republice dne 6. 1. 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnuto tak, že tato žádost je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), je Litevská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, žalovaný porušil povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, řízení bylo jednostranné a neobjektivní, zákon byl vyložen chybně a odůvodnění je nedostatečné. Rozhodnutí napadl v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
3. Poukazoval na to, že použité informace nejsou aktuální, žalovaný by měl při rozhodování o žádosti o udělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemi původu a zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Žalobce žádal o mezinárodní ochranu, protože má strach o svůj život, v X mu hrozí reálné nebezpečí a vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu ozbrojeného konfliktu v zemi a problému s dodržováním lidských práv, bezpečnostní situace se zhoršuje, žalobce se tam nemůže vrátit.
4. Žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za zákonné a řádně odůvodněné, trval na jeho správnosti. Uvedl, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 6. 1. 2025 disponoval platným litevským vízem s platností od 25. 11. 2024 do 6. 1. 2025, podle čl. 12 Dublinského nařízení tak byla k posouzení žádosti příslušná Litevská republika. Žalovaný odeslal žádost o převzetí zpět žalobce a dne 10. 1. 2025 obdržel informaci, že Litevská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce.
6. Žalovaný neshledal, že by v Litevské republice docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení.
7. Napadené rozhodnutí považoval za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci, žalobní námitky nejsou způsobilé je zpochybnit. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne 6. 1. 2025 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 9. 1. 2025 uvedl, že je státním příslušníkem X, je svobodný, děti nemá, politicky aktivní nikdy nebyl, z vlasti vycestoval dne 19. 12. 2024 letecky do Prahy, k cestě obdržel vízum Litvy platné do 6. 1. 2025, je poprvé v Evropské unii, je zdravý, léky neužívá, v X měl problém se sousedem, který chtěl pudit jeho rodičů, hádal se s nimi, žalobce jej udeřil, potřebuje být asi půl roku v Evropě, aby se problém uklidnil, jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany nemá.
9. Při pohovoru dne 9. 1. 2025 žalobce uvedl, že pobytové oprávnění Litevské republiky si vyřídil, protože to bylo rychlejší, chtěl ale přicestovat přímo do ČR, protože dle jeho Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

informací jsou zde dobré podmínky, je zde lepší chování k cizincům než v Rusku, úřady neposílají cizince zpět. To jsou všechny jeho důvody, s Litevskou republikou v minulosti žádné problémy neměl. Obdržel poučení o dublinském systému, v Litvě nikdy nebyl, nemá konkrétní důvody, proč tam necestovat, pokud nebude jiná legální možnost, odcestuje tam. V Evropské unii nemá žádné příbuzné, ani jiné vazby. Nechtěl nic doložit ani doplnit.

10. Součástí spisu je žádost České republiky Litevské republice o přijetí zpět žalobce ze dne 10. 1. 2025, Litevská republika přípisem doručeným Ministerstvu vnitra dne 10. 1. 2025 souhlasila s přijetím žalobce zpět podle čl. 12.4 Dublinského nařízení.
11. Žalovaný zařadil do spisu Informaci OAMP Litva – Azylový systém, ze dne 22. 8. 2024.
12. Žalobce byl vyzván, aby se dne 23. 1. 2025 seznámil s podklady rozhodnutí, s podklady se nechtěl seznámit, ani nic doložit, uvedl pouze, že nechce jet do Litvy, krajané mu řekli, že tam jsou těžké podmínky a stát cizincům nepomáhá, domů se vrátit nemůže a bojí se, že jej Litva pošle domů nebo do jiného státu, což žalobce nechce.
13. V napadeném rozhodnutí ze dne 28. 1. 2025 žalovaný zkoumal, zda je podle čl. 8 až 11 Dublinského nařízení dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce, shledal, že dle těchto kritérií příslušnost ČR není dána. Poukázal na čl. 12 Dublinského nařízení a na to, že žalobce byl ke dni podání žádosti o mezinárodní ochranu držitelem platného litevského víza č. 004599028 platného od 17. 12. 2024 do 6. 1. 2025, bylo tak nezbytné aplikovat kritérium dle čl. 12 Dublinského nařízení a příslušná je Litevská republika. Žalovaný dne 10. 1. 2025 požádal Litevskou republiku o přijetí zpět žalobce a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, Litevská republika svou příslušnost uznala, což sdělila dne 10. 1. 2025. Zabýval se otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Litevské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení, avšak takové důvody neshledal. Odůvodnil, proč neaplikoval čl. 17 Dublinského nařízení. Shledal, že podle čl. 12 Dublinského nařízení zemí příslušnou pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Litevská republika, která je povinna jej převzít a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Ve věci se dne 11. 4. 2025 konalo ústní jednání, žalobce se, ač řádně předvolán, bez omluvy nedostavil. Žalovaný setrval na svém stanovisku.
16. Soud konstatuje, že považuje žalobu za projednatelnou, neboť žaloba určité žalobní body obsahuje, byť jsou formulovány velice stručně. Dle judikatury je však dostačující, pokud žalobce uvede alespoň zárodek žalobního bodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

17. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).
18. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
- Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
- Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*
19. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.
20. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.
21. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.
22. Napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné. Žalovaný podrobně a přehledně shrnul veškerá tvrzení žalobce uvedená ve správním řízení, shrnul všechny rozhodné skutečnosti včetně toho, že žalobce je držitelem litevského víza platného od 17. 12. 2024 do 6. 1. 2025, k tomu uvedl relevantní právní otázku, tedy příslušnost členského státu EU podle Dublinského nařízení, uvedl konkrétní články daného nařízení, kterými se ve věci řídil (tedy zejména čl. 12), a jaká kritéria dle tohoto nařízení zkoumal, rovněž uvedl právní závěry, ke kterým došel, tedy to, který stát je k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podané v České republice příslušný a do kterého má být žalobce předán (tj. Litevská republika). Odůvodnění žalovaného je konzistentní, logické, řádně podložené skutkovými zjištěními. Nic nesvědčí o neobjektivním či nezákonném postupu žalovaného. Žalovaný ani nepostupoval dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Tato námitka je tak nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

23. Soud neshledal opodstatněnou námitku, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav tím, že nezkoumal dostatečně aktuální informace o zemi původu. V případě aplikace Dublinského nařízení je totiž v řízení o mezinárodní ochraně zkoumána pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný, k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti, a tedy též posouzení informací týkajících se země původu a hrozby azylově relevantního nebezpečí v zemi původu, pak je hodnocena až státem, jehož příslušnost je v tzv. dublinském řízení určena. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nemusel zabývat situací v zemi původu, ani tím, zda je samotná žádost o mezinárodní ochranu důvodná, ani k tomu shromažďovat jakékoli informace.
24. Žalovaný se však zabýval otázkou, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení existují závažné důvody se domnívat, že v Litevské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů. K tomu soud uvádí, že žalobce ve správním řízení neuvedl žádné relevantní překážky, pro které by nemohl být předán do Litvy, pouze obecně uváděl, že dle informací krajanů jsou v Litevské republice těžké podmínky a stát cizincům nepomáhá, jiné překážky jeho předání neuváděl. Nic bližšího k překážkám předání do Litvy žalobce neuvedl ani v žalobě. Takové důvody však ve smyslu Dublinského nařízení jeho předání jednoznačně nebrání. Žalovaný se na podkladě aktuální Informace OAMP Litva – Azylový systém, ze dne 22. 8. 2024 zabýval otázkou, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení existují závažné důvody se domnívat, že v Litevské republice dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, které by dosahovalo rizika nelidského či ponižujícího zacházení. Shledal, že na úrovni Evropské unie, ani ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů v Litevské republice, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky žádné obdobné stanovisko nevydal, Litevská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva, Litevská republika ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a svobodách a umožňuje činnost neziskových organizací v této oblasti, je považována za bezpečnou zemi původu, a to ze strany členských států EU. Má propracovaný azylový systém počínaje prvotním azylovým řízením po následující soudní proces v případě negativního rozhodnutí, je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak z hlediska litevského azylového systému žádné riziko neshledal. Žalovaný přitom čerpal z Informace ze dne 22. 8. 2024, přičemž napadené rozhodnutí je ze dne 28. 1. 2025. Nelze tak dovodit, že by informace použité žalovaným byly neaktuální.
25. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda ve smyslu čl. 17 Dublinského nařízení nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by žádost žalobce měla posoudit České republika. Vyšel z toho, že žalobce není zranitelnou osobou, nikdy v ČR nebyl, je zletilý, mladý, nemá zdravotní omezení a nebere léky, je samostatný, soběstačný a schopný se orientovat v cizím prostředí, v Litvě mu bude zajištěno ubytování a bude moci čerpat z přijímací pomoci. Dospěl tak k závěru, že v případě žalobce nejsou dány důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, případné využití čl. 17 je otázkou správního uvážení, v posuzovaném případě však nebyly dány žádné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

mimořádné okolnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by vůbec bylo možné o aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení jako výjimky z pravidla uvažovat.

26. Soud na základě shora uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. dubna 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.